

چکیده پایان نامه

برخی از آیات و روایات بر اجرای حد تأکید داشته و تعطیلی آن را حرام می دانند، درمقابل روایاتی دلالت بر جواز عفو دارند. نتیجه جمع بین دو دسته مفید شدن اطلاقات دسته اول به دسته دوم است، بلکه می توان دسته دوم را تخصصاً َ َ از تحت عمومات دسته اول خارج دانست؛ زیرا نسبت به دسته دوم که به واسطه عفو امام در حق الله یا اشخاص در حق الناس حد اجرا نمی شود، تعطیلی حد صادق نیست، تعطیلی حد جایی صدق می کند که استیفای حد واجب باشد. لفظ امام اعم از امام معصوم و فقیه جامع الشرائط در عصر غیبت است و همانگونه که امام معصوم (ع) در عصر حضور حق عفو دارد، فقیه جامع الشرائط نیز در عصر غیبت اختیار آن را دارد، به دلیل اینکه تخیر مطرح شده در روایات، تخیر حکمی است. موارد جواز عفو امام در حق الله محدود به چهار موردی که قانون مجازات اسلامی تصریح کرده است اعم از: حد زنا، لواط، مساحقه و شرب خمر نیست، بلکه نسبت به همه ی حدود جاری است. در مورد حد سرقت، تا قبل از مرافعه نزد حاکم، حق مطالبه حد یا عفو از آن با صاحبان حق است، اما پس از آن حکم سایر حدود را دارد. در حدودی که حق الله هستند برای جواز عفو امام توبه مرتکب معتبر نیست، بلکه در غیر مورد توبه نیز چنانچه عفو مرتکب به مصلحت بوده یا مفسده ای بر آن مترتب نگردد امام حق عفو دارد. در مواردی که مقذوف ورثه ای جز امام ندارد، امام حق استیفای حد یا عفو از آنرا دارد.

واژگان کلیدی: آیات و روایات، عفو، حدود، حق الله، حق الناس، توبه مرتکب، امام